

El deliri del teatre

Al front de la Sala Escalante, de València, des de la primavera passada, Vicent Vila ens parla del secret d'un teatre que funciona més que bé. Descentralització i rendibilització dels recursos són les claus de l'èxit d'aquesta sala.

Vicent Vila arriba a la sala Escalante amb un muntatge de la seua companyia privada, *Pinotxo*, i s'hi queda com a director.

—*¿Què li fa abandonar el teatre independent de Bambalina Titelles i apostar pel teatre públic?*

—L'Escalante és la sala de teatre infantil que més bé funciona de tot l'estat i poder continuar amb aquesta línia era un repte. A més, em va interessar la idea de descentralitzar els espectacles que produïm, d'acostar-los a les comarques.

—*¿En què consisteix, bàsicament, la descentralització teatral?*

—D'una banda, anem aconseguint que els muntatges que fem en la sala siguen per a tots els escolars del País Valencià i no només per als de la ciutat de València. I, d'una altra, el teatre ha d'anar a les comarques, com ja va passar la temporada passada amb el *Pinotxo*. Precisament, per consolidar la política de descentralització, tenim prevista una exposició itinerant que permeirà a tots els xiquets del país conèixer els espectacles que s'han fet a l'Escalante. Podran jugar i aprendre a fer teatre, que és un dels nostres objectius.

—*¿Quina és la clau de l'èxit de la sala que vostè dirigeix?*

—L'èxit està en el fet que, per primera vegada i en tot l'estat, hi ha una institució, la Diputació de València, que considera que les obres per a xiquets han de tenir un cert nivell. Mentre que el

cost de les produccions infantils que es fan a la resta de l'estat es mou entre dos i tres milions de pessetes, les nostres arriben als deu milions. A més, l'Escalante té una infraestructura tècnica excel·lent.

—*Però és fàcilment comprensible l'èxit d'una sala que s'omple amb escolars que, a més, no paguen per anar al teatre.*

—Tenim vuit funcions setmanals concertades amb els col·legis, però les del cap de setmana són per a tot tipus de públic i també s'exhaureixen les localitats. Hem aconseguit tenir un públic fidel, és una cosa que no totes les sales poden dir.

—*El Teatre Principal de València, que també és propietat de la Diputació, ha passat a ser gestionat pel Centre Dramàtic. ¿La sala Escalante queda fora del conveni entre Diputació i Conselleria de Cultura?*

—De moment, queda apartada de tota la política teatral, cosa que em sembla un error. Nosaltres estem formant l'espectador del futur i no podem quedar a banda del projecte global. Si no ens coordinem amb el Centre Dramàtic, que, en teoria, recull el nostre públic, estarem fent coses diferents i això a la llarga pot ser perillós. Segurament, totes dues institucions faran bon teatre i rendibilitzaran al màxim els recursos, però es trobarà a faltar una mateixa línia teatral.

—*¿En quines mans estaria la solució a aquesta dispersió?*

—Això és un problema polític, però s'ha d'entendre que una sala com la nostra que tant pel nombre d'espectadors (vora 100.000 anuals), com pel pressupost (50 milions de pessetes per temporada), és la més rendible de l'estat, ha de treballar conjuntament amb les altres sales institucionals.

—*El bon funcionament potser ha eclipsat la gestió que han anat fent els responsables de l'Escalante.*

—És cert que no som carn de canó per als mitjans de comunicació. Es parla dels nostres espectacles quan s'estrenen i poca cosa més. Segurament, des d'ací no s'aprecia tant la tasca que fem, però he de dir que l'Escalante és un referent inevitable com a model de promoció del teatre infantil en qualsevol trobada de l'estat.

—*El desembre que ve, vostè programarà, per primera vegada, un festival de teatre infantil a la ciutat de València. ¿Pretén, potser, la publicació definitiva de la faena que fan vostè i el seu equip?*

—No, l'objectiu del festival és mostrar que, a més de les produccions i exhibicions, tenim una preocupació pedagògica. És per això que paral·lelament al festival hi haurà unes jornades amb gent del teatre, mestres, escolars, etc., per a millorar la nostra incidència.

També és cert que el festival permetrà comparar els nostres espectacles amb d'altres del País Valencià, de l'estat i de l'estranger, i, per tant, hi haurà un referent

abans de valorar les nostres produccions.

—*Ara, l'Escalante té en cartell La guerra dels mons, dirigida per Manuel Cube-do. ¿Com valora l'espectacle?*

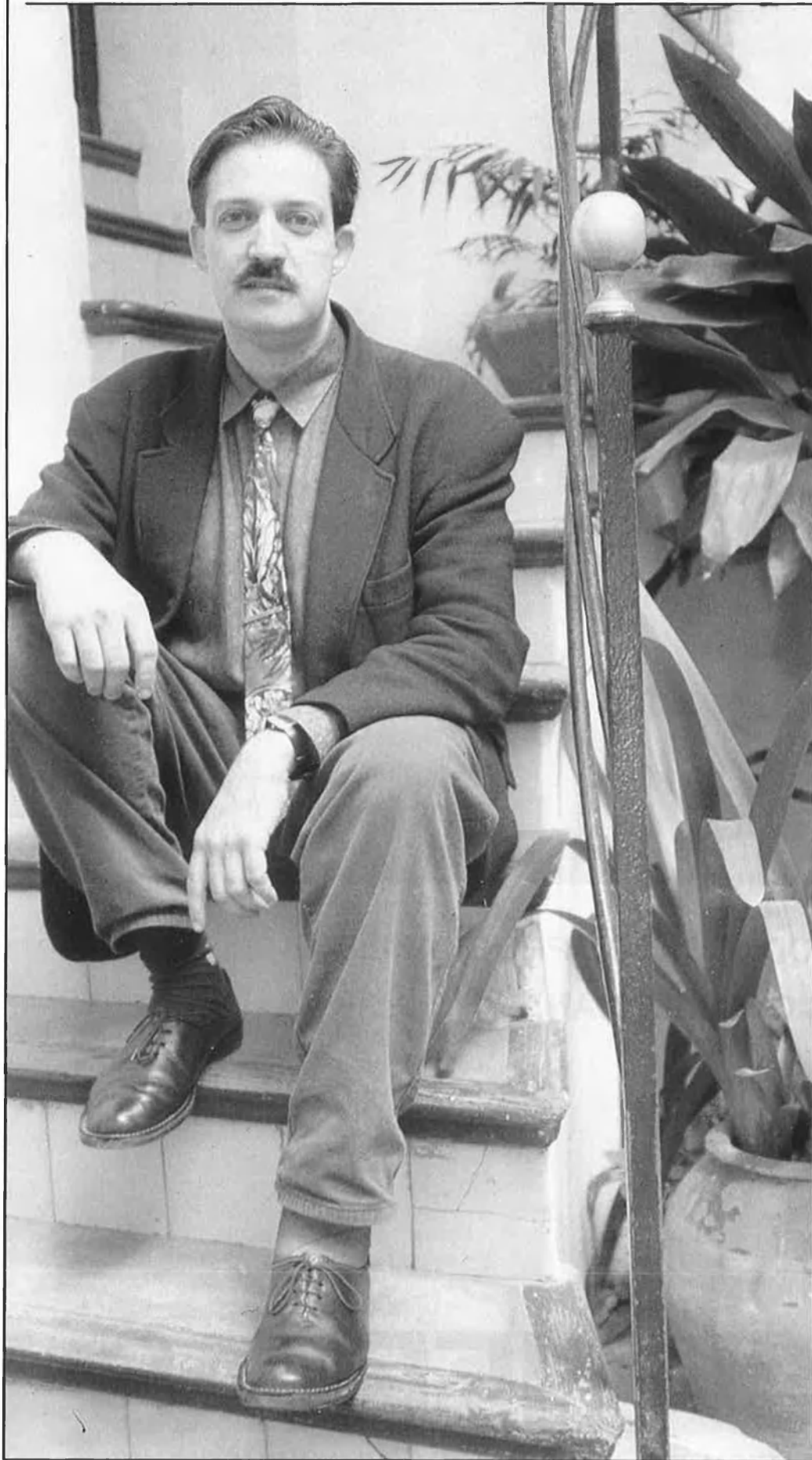
—N'estic molt satisfet. Quan cap teatre de la ciutat havia inaugurat temporada, nosaltres ja portàvem 12.000 espectadors.

—*¿I després de La guerra dels mons?*

—De gener a març, seguint la política de reposicions, es podrà tornar a veure una producció de l'any passat, el *Pinotxo* de Bambalina Titelles. A partir de les vacances de Pasqua s'estrenarà una comèdia musical, *Vine-te'n amb mi*, dirigida per Rafael Calatayud, amb guió del dibuixant Miquel Beltran i música de Joan Cerveró. Serà una comèdia de monstres. Frankenstein, Dràcula, l'Home llop i molts més, davant la poca capacitat que té la humanitat per a espartar-se, han d'inventar noves maneres de fer por al públic.

—*Parlem del panorama teatral del País Valencià. Sembla que hi ha dues realitats ben diferents: una a la ciutat i una altra a les comarques. ¿És impossible conjugar-les?*

—Intentar lligar les dues realitats és una tasca del Centre Dramàtic i sembla que en la present temporada s'està aconseguint amb la presència de grups d'Alacant i de Castelló. A pesar d'això, encara hi ha una descompensació. A les comarques es fa molt de teatre, però no-

més es coneix el que es fa a la capital. Hi ha ciutats, com ara Elda o Ontinyent, on ja es programen espectacles abans que en la ciutat de València. És el cas de la parella de pallasos italians, Colombaioni, o de l'obra *Ay Carmela*, que van arribar a València molt més tard.

—*Els grups independents naixen i moren en períodes de temps molt curts. ¿Per què?*

—Hi ha falta de professionalitat per part de la gent de teatre. La creació teatral es fa d'esquena a l'espectador i és per això que, més enllà de l'estrena, els muntatges tenen, a tot estirar, una setmana de vida. Encara hi ha molta gent que no ha entès que l'activitat teatral és, com qualsevol altra, comercial.

—*La Televisió Valenciana havia despertat moltes expectatives en el món teatral. ¿Què pensa de la programació infantil de la televisió autonòmica?*

—Ara com ara, és pràcticament inexistent. Es redueix a dibuixos animats estrangers doblats i això no és pròpiament una programació infantil, però confie que d'ací a un temps es puguen elaborar espais destinats a niquets.

—*Vostè arriba al teatre d'una manera un tant atípic. És enginyer tèxtil i perit mercantil de professió, però ara sembla disposat a la direcció i fins i tot a la creació de textos teatrals. ¿D'on li ve aquesta passió pel teatre?*

—Als 15 anys ja escrivia teatre i és una activitat que continua agradant-me. L'estiu passat vaig escriure una obra que es diu *El baixador* i que, de moment, només han llegit el amics. Potser ni es publicarà ni es representarà mai, però per a mi és un plaer escriure.

Remei Blasco